

ωραίων ιδεών, οἱ κριταὶ ἐπῆνεσαν καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ὑποθέσεως, εἰ καὶ ἐψέξαν τὴν διὰ τῆς ἐπελεύσεως τῶν Τούρκων ἐπερχομένην κάθαρσιν τοῦ δράματος. Τὸ φρόνημα δὲ τῶν πρώτων χριστιανῶν ὑπόθεσιν ἔχει ληφθεῖσαν ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Εἰ καὶ οἱ κριταὶ ἐπῆνεσαν τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ καὶ τὰς ιδέας, ὑποπτεύομεν ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων κρίνοντες ὅτι ἐν καὶ μόνον παρεκίνησεν αὐτοὺς νὰ παραχωρήσωσι μέρος τῆς δάφνης εἰς τὸ δράμα τοῦτο — μόνη καὶ μόνη ἡ ἀγιογραφικὴ ὑπόθεσις αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων διενεμήθησαν τὸ βραβεῖον ἡ κωμωδία *Ἀντίβας ἐν Γόρτυνι* καὶ τὸ δράμα *τὸ φρόνημα τῶν πρώτων χριστιανῶν*, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἀνήκει εἰς τὸν φοιτητὴν Κ. Κωνσταντῖνον Βερσῆν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὸν γυμνασιάρχην Κ. Ἀντώνιον Ἀντωνιάδην. Ἐλαχον δὲ τοῦ πρώτου ἐπαίνου ἀνοιχθέντων τῶν δελτίων τὸ ἐπικὸν ποίημα *Θησεὺς* τοῦ κ. Ἀριστομένους Προβιλεγίου καὶ τὸ δράμα *ὁ τελευταῖος κόμης τῶν Σαλώνων* τοῦ κ. Σπυρίδωνος Λάμπρου. Ἐπηνέθησαν δ' ὡσαύτως τὸ ἐπικὸν ποίημα *Ἀκρόπολις* καὶ ἡ κωμωδία *Μηροτῆρας* κατὰ πιν γενόμενα γνωστά ὡς ἀνήκοντα, ἐκεῖνο μὲν εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Καμπούραγλουν, τοῦτο δ' εἰς τὸν κ. Π. Δ. Ζάνον.

Περίεργον εἶναι ὅτι οἱ διακριθέντες ἐφέτος ποιηταὶ ἀνήκουσιν ἅπαντες εἰς τὴν νεολαίαν, δύο δ' αὐτῶν καὶ τὸ πρῶτον νῦν ἀναδείκνυνται. Μόνην ἐξαίρεσιν ποιεῖ ὁ τῆς ἐπαινεθείσης Κρητικῆς συγγραφεὺς, ὅστις δὲν ἀπαξιοῖ ἔτι νὰ ἀναστρέφηται τοῖς νέοις καὶ μετ' αὐτῶν νικῶμενος νὰ παλαίῃ.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΕΜΦΙΕΣΕΩΣ

ΚΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΙΑΣ.

Ἡ λέξις *masque* εἶνε Ἀραβικὴ καὶ παράγεται ἐκ τοῦ *mascara* τὸ ὅποιον εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Κορανίου σημαίνει ἀστειότης. Ἐξ αὐτοῦ καὶ ἡ ἰταλικὴ λέξις *maschera* καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀραβικῆς πόλεως Μάσκαρα. Οἱ Ἀραβες ἡγά-

πων τὸν μετεμφιεσμὸν καὶ τὴν προσωπιδοφορίαν τόσο, ὥστε ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τι μέρος τῆς Σαχάρας συνειθίζεται νὰ ἐνδύωσιν εἰς ὠρισμένας ἡμέρας τοὺς νέους μὲ Εὐρωπαϊκὴν στολὴν ἐνδύονται πρὸς τοῦτοις ὡς ἐλέφαντες καὶ ὡς τίγρεις· τοὺς δὲ παῖδας ἀλευρώνουσι καὶ στολίζουσιν αὐτοὺς μὲ γαλᾶς. Εἰς ἐκ τῶν προσωπιδοφόρων ἐνδύεται εἰς ῥάκη καὶ εἰκονίζει τὸν διάβολον. Εἰς τὸ διάστημα ὅλης τῆς ἐβδομάδος οἱ προσωπιδοφόροι περιφέρονται ἐπὶ κατὰ μήλιν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς ἀγοράς.

Τὸ πάλαι μ' ὅλον τοῦτο αἱ προσωπίδες ἦσαν γνωσταὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ὁ τῆς Σικελίας Διόδωρος λέγει, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς ἐπροσωπιδοφόρου καὶ εἰκονίζον λέοντας, λεοπαρδάλεις, λύκους· οἱ δὲ ἱερεῖς, οἵτινες ἐχρεώσταν νὰ τρέφωσι τὰ ἱερὰ ζῶα, παρουσιάζοντο ἐνώπιον τοῦ λαοῦ μὲ προσωπίδαν εἰκονίζουσαν τὸ ζῶον, τὸ ὅποιον ταῖς ἐδίδετο νὰ ἐπιτηρῶσι. Τὰ πρόσωπα τῶν μουμιῶν περιεκαλύπτοντο ἐνίοτε μὲ προσωπίδας.

Τινὲς ἐπιστηρίζουσιν ὅτι ἡ λέξις *masca* εἶνε λατινικὴ μεταγενεστέρα, καὶ ὅτι εἰς τοὺς νόμους τῶν Λομβαρδῶν σημαίνει τὴν μάγισσαν. Εἰς τὴν Σαβοῖαν, Δοφίνην καὶ εἰς ἄλλας γείτονας τῆς Ἰταλίας γαλλικὰς ἐπαρχίας, ἡ λέξις αὕτη φέρει τὴν αὐτὴν σημασίαν. Εἰς τὰ ὄρη τὰ περιτοιχίζοντα τὸ Τουλὼν ὑπάρχει ἀτραπὸς τις, τὴν ὁποίαν, κατὰ παράδοσιν τοῦ λαοῦ, ἐπεσκέπτοντο οἱ ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου πρόσφυγες· ὀνομάζουσι δὲ αὐτὴν κοινῶς *pas de masque*.

Αἱ προσωπίδες εἶναι σύγχρονοι τῶν τραγωδιῶν. Ἐπὶ Αἰσχύλου, ἀντεκατέστουν αὐταὶ τὸν ἄφρον τὸν ἀναβράζοντος ζύθου μετὰ τοῦ ὁποίου ἤλειφον τὸ πρόσωπον οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Βάχχου ἐορτάς. Πασίγνωστον εἶνε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τῶν Ἑλλήνων ὑποκριταὶ παρουσιάζοντο ἐπὶ σκηνῆς προσωπιδοφοροῦντες· διότι ἦσαν ἀναγκαῖαι αἱ προσωπίδες εἰς ταιαῦτα κολοσσαῖα ἀμφιθέατρα, ὅποια ἦσαν τὰ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ πλεῖστοι τῶν θεατῶν ἐνεκα τῆς ἀπομακρύνσεώς των ἐκ τῆς σκηνῆς δὲν ἠδύναντο νὰ θεωρῶσι καλῶς τὰ πρόσωπα τῶν ὑποκριτῶν· ἐκτὸς τούτου, αἱ προσωπίδες κατεσκευάζοντο οὕτως, ὥστε ἐνεδυνάμων τὴν φωνὴν τοῦ ὑποκριτοῦ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ τῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τραγωδίας χαρακτήρ ἀπῆται ζωηρότητα καὶ ἐκτάκτους ὑπο-

κριτάς. Ὑπῆρχον προσωπίδες τραγικαὶ καὶ κωμικαί. Εἰς τὰς κωμωδίας παρουσιάζοντο προσωπίδες ὁμοιάζουσαι ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς ἤθελε νὰ ἐμπαίξῃ δημοσίᾳ. Οὕτως ἐν τοῖς μετεώροις, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Σωκράτην παρουσιάζετο μὲ προσωπίδα, ὁμοιάζουσαν τὸν μέγαν φιλόσοφον.

Εἰς τοὺς Παρισίους, εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις τῆς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου *Le comte de Médecine* οἱ ὑποκριταὶ παρουσιάζοντο μὲ προσωπίδας λίαν ὁμοιάζουσας τοὺς γνωστοὺς τῶν Παρισίων ἰατρούς.

Ὁ τῆς Ῥώμης περίφημος ὑποκριτὴς Ῥόστιους, ὢν παράβλῳ εἰσῆξε τὰς προσωπίδας ἐπὶ σκηνῆς, βουλόμενος νὰ ὑποκρύψῃ τὸ ἐλάττωμα τὸ ἀσχημίζον τὸ ὠραῖον καὶ εὐηδὲς πρόσωπόν του.

Ἀμφίβολον εἶνε ἂν οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο εἰς τὸν κοινὸν βίον τῶν προσωπίδας, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἐπιθεβαιοῦσιν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Νέρωνος Πομπηία ἔφερε πάντοτε προσωπίδα πρὸς διατήρησιν τῆς ζωηρότητος καὶ φαιδρότητος τοῦ προσώπου της.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπὶ Φραγκίσκου Α'. αἱ γυναῖκες δὲν ἐξήρχοντο ἄνευ προσωπίδων οὔτε εἰς τὰς διασκεδάσεις οὔτε εἰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐκκλησίας δὲν ἐξέβαλλον τὰς ἐκ μέλαινος βελούδου ἡμιπροσωπίδας τῶν, τὰς ὁποίας ἔπειτα κατεσκεύαζον ἐξ ἄλλου τινὸς μεταξωτοῦ ὑφάσματος ὀνομαζομένου *pouche de taffetas*. Ἡ ἔξις τοῦ νὰ φέρωσιν οὕτως ἡμιπροσωπίδας ἐπεκράτησε μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Βουαλῶ, ὅστις καθὼς φαίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς κακῶς συντεθημένων στίχων του ἔγραψε.

Elle portait au bout d' une ficelle

Un vieux masque pelé, presque aussi vieux
(qu' elle.

Εἰς τὴν Βενετίαν οἱ ἀριστοκράται βουλόμενοι νὰ ὑποκρύψωσι τρόπους τινὰς τῆς διαγωγῆς τῶν, ἀπρεπεῖς, εἰς Πατρικίους, εἰσῆξαν εἰς κοινὴν χρῆσιν τὰς προσωπίδας.

Ἐκ τοῦ *masque* παράγεται τὸ *masquerade* ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ἡννόουν ἄλλοτε τὰς ὑπὸ τινῶν μορμολυκειοφόρων σκωπτομένας σκηνάς· ὁ θλιβερώτερος τῶν τῶν τῶν χορῶν, συνιστάμενος ἐκ προσωπιδοφόρων ἔλαβε χώραν ἐπὶ Καρόλου τοῦ ΣΤ'. εἰς τινὰ γάμον εἰς τὸν ὁποῖο παρευρέθησαν οἱ αὐλικοὶ, ὁ βασιλεὺς καὶ πέντε ὑπασπισταί. Ἐστολίσθησαν ὡς ἄγριοι, περιεκα-

λύφθησαν μὲ σινδόνες, ἀλειμμένας εἰς τινὰ μέρος μὲ ἄσφαλτον εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦντο νήματα ἐρέας ἀντικαταστοῦντα πτερὰ. Εἰς τῶν ὑπασπιστῶν ἀπροσέκτως πῶς ἐπλησίασεν εἰς δάδα· τὰ ἐνδύματά του ἤναψε καὶ ἐξ αὐτοῦ διεδόθη τὸ πῦρ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους μορμολυκειοφόρους. Ὁ βασιλεὺς ἐσώθη ὑπὸ τινος κυρίας ἥτις τὸν περιετύλιξεν εἰς τὸ ἐπανωφύριόν της· ἐκ τῶν λοιπῶν ἐσώθη μόνον εἷς, ὅστις ἐπρόφθασεν ἐξελθὼν νὰ ριφθῇ εἰς δεξαμενὴν. Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ ἀπέθανον βασανισθέντες. Τοιαύτην λυπηρὰν ἔκδοσιν τῆς δυσμορφίας του ἐχρεώσται καὶ ὁ Σκάρων.

Ἐστολίσθη ποτε ὡς πτηνόν· ἀβέλτερός τις φιλοπαίγμων, βουλόμενος νὰ ἀστευευθῇ, ἤναψε τὰ πτερὰ του καὶ ὁ δυστυχὴς παρ' ὀλίγον νὰ καῇ· διότι ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην δὲν ἐφόρει οὔτε χιτῶνα· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐσώθη εὐτυχῶς ριφθεὶς εἰς τινὰ δεξαμενὴν· ἐξῆλθεν ἐν τούτοις ἡκρωτηριασμένος· τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ νυμφευθῇ καὶ νὰ μείνῃ ὁ φαιδρότερος τοῦ τότε καιροῦ. Ἡ προσωπιδοφορία ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπεκράτησεν ὡς συρμὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

Ὁ τῆς Ἀγγλίας σληρὸς Ἑρρίκος Η'. ἡγάπα νὰ στολίζηται ὡς ποιμήν. Διεσώθη εἰκὼν τις παριστάνουσα τὸν Θ'. Κάρολον τῆς Γαλλίας καὶ τοὺς αὐλικούς του ἐνδεδυμένους μὲ ἐνδύματα τῶν μίμων τῆς Βενετίας· ἄδεται ὅτι οὗτοι ἐμορμολυκειοφόρεσαν τοιοῦτοτρόπως εἰς τινὰ χορὸν δοθέντα εἰς τὴν φρικώδη καὶ τρομερὰν Βαρθολομαϊκὴν νύκτα.

Εἰς τὴν προσωπιδοφορίαν συνεπάγονται καὶ αἱ πομπαί, εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἀνθρώπινα μιγνύονται μὲ τὰ ἐκκλησιαστικά καὶ ἡ μυθολογία μὲ τὴν Βίβλον. Ἡ προσωπιδοφορία ἔλαβεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον χαρακτῆρα μυθολογικὸν καὶ αἱ παραστάσεις ἐγένοντο μετὰ μουσικῆς καὶ χορῶν. Ταύτην διεδέχθη τὸ μελόδραμα (*opera*). Δὲν παρῆλθεν εἰσέτι αἰὼν ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν αἱ χορεύτριαι τοῦ μεγάλου τῶν Παρισίων μελοδράματος ἐχόρευον προσωπιδοφοροῦσαι· τούτου ἕνεκα ἠδύναντο καὶ οἱ ἀριστοκράται νὰ μετέχωσι εἰς δημοσίους παραστάσεις. Ὁ Γελούτσιος, ὢν ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ἀριστος χορευτὴς, πολλάκις παρουσιάζετο ἐπὶ μελοδραματικῆς σκηνῆς. — Ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ προσωπιδοφόροι ἀνεφαίνοντο μόνον εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς. Τὰ λεγόμενα νῦν παρ' ἡμῶν *bals masqués* — καθῆξαν θέσιν με-

ταξὺ τῶν δημοσίων διασκεδάσεων ἐπὶ ἀντιβουλείας. Ὁ τῆς Αὐρηλίας δοῦξ ἐπέτρεψεν εἰς τὸ μελοδραματικὸν θέατρον νὰ δίδῃ τοιαύτας παραστάσεις. Κατ' ἀρχὰς οἱ χοροὶ οὗτοι ἦσαν λίαν ἀριόζοντες. Τὴν θέσιν τοῦ χαρακτηριστικοῦ ἐνδύματος καθῆξε τὸ domino (μανδύας χοροῦ διὰ τοὺς προσωπιδοφόρους). Ἡ αἶθουσα τοῦ χοροῦ ἦτο καθὼς καὶ αἱ συνήθεις.

(Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ.

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

Ἡ φλυαρία εἶναι μία τῶν ἀπεχθεστέρων μαστίγων τῆς συναναστροφῆς καὶ ἐλάττωμα προερχόμενον ἐξ οἰήσεως καὶ ἀκρισίας. Οὐδὲν ἄλλο ἀηδέστερον ὑπάρχει ἐν μιᾷ συναναστροφῇ, ἢ νὰ εὐρίσκονται εἰς ἡ καὶ δύο φλύαροι. Διότι πῶς νὰ μὴ ἀηδιάσῃ τις ὅταν βλέπῃ εἰς μίαν συναναστροφὴν ἄνθρωπον παρασυρόμενον ὑπὸ χειμάρρου ἀτελευτήτων λόγων, ἀγορεύοντα πάντοτε ὀρθιον ὅπως κἀλλιον ἀκούητε, καὶ ἐκστομίζοντα ὅλως ἀσυνάρτητα καὶ ἀνόητα, ἐρωτῶντα καὶ δίδοντα τὸν ἴδιον τὰς ἀποκρίσεις, χωρὶς νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἀκροατάς του νὰ ἀποκριθῶσιν; Ἐὰν ὁ φλύαρος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του, ἴδῃ τινα σκοποῦντα νὰ ὁμιλήσῃ, τὸν προκαταλαμβάνει ἀμέσως διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως. «*Σταθῆτε, Κύριε, ἡξεύρω τί θέλετε νὰ μοι εἴπητε, τὸ ἐγγόησα ἀμέσως, ἰδοὺ ἀκούσατέ με παρακαλῶ*». Με τοιοῦτον ἀηδὲς προοίμιον ἀρχίζει νὰ σὲ ζαλίζῃ με τὴν φλυαρίαν του καὶ τέλος πάντων παύῃς διότι δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ εἴπῃς τὴν γνώμην σου. Διηγῆται τις, ὅστις προσεκάλεσε δύο φλυαροὺς νὰ συμφάγωσι μετ' αὐτοῦ, ὅτι πρὶν οὗτοι καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἤρχισεν ἡ ὁμιλία· ὁ εἰς εὐθύς ἤρπασε τὸν λόγον καὶ δὲν ἀφῆκε τὸν σύντροφόν του οὔτε λέξιν νὰ ἐκβάλλῃ. Ἡ ἀδημονία του καὶ αἱ ἀνήσυχτοι αὐτοῦ κινήσεις ἐδείκνυν πόσον τὸν κατεπίεζεν ἡ σιωπὴ. Ἀλλὰ τέλος, μὴ ὑποφέρων πλέον νὰ βαστάσῃ καὶ ἀπηλπισμένος, ὅτι δὲν θὰ εὖρῃ εὐκαιρίαν ὅπως ὁμιλήσῃ καὶ αὐτός, φεύγει χωρὶς νὰ γευθῇ, καὶ ἀναχωρῶν κράζει· «*Θεέ μου! τί ἄθλιος αὐτός ὁ ἄνθρωπος, τί*

φλύαρος, μᾶς ξεκούφανε τόσῃν ὥρᾳ, δὲν εἶδον ποτὲ ἄλλον ὅμοιον αὐτοῦ».

Ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου παρατηρεῖ τις, ὅτι οἱ φλύαροι δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὅταν βλέπωσι τὴν εἰκόνα των εἰς ἄλλον.

Πρέπει νὰ προσπαθῇ τις νὰ διορθώσῃ τὸ ἀηδὲς τοῦτο ἐλάττωμα, διότι δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι φλυαρῇ ἀλλὰ καὶ τὸ χεῖριστον ὅτι περιτολογεῖ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Ν. Π.

ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ὁ μακρὸς καὶ ἀναρίθμητος χρόνος ἅπαντα τὰ ἄδηλα φανερώνει καὶ τὰ φανερά κρύπτει.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

«Ὡ, μὴ πιστεύῃς ἄνθρωπο πῶχει νεκρὸ τὸ βλέμμα
Πῶχει τὸ χεῖλη ἀγέλαστο καὶ πρόσωπο σάν
(θειάφι»

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Τὸ ἱκρίωμα εἶναι τέρας ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ξυλουργοῦ, θηρίον ζῶν, οὕτως εἰπεῖν, ζωτὴν φρικώδη, συνισταμένην ἐξ ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ προξενουμένων θανάτων.

* *

Τὸ λαμπρότερον θυσιαστήριον εἶναι ἡ καρδιά δυστυχοῦς ἀνακουφισθέντος, ὅστις εὐχαριστεῖ τὸν θεόν.

V. Hugo.

Ὁ μόνος ἔρως εἰς ὃν δύναται τις νὰ βασισθῇ, ὁ μόνος δι' ὃν δύναται τις νὰ ὑπερηφανεύηται, εἶναι ὁ ἔρως γυναικὸς ἣτις πολλοὺς ἐσχεν ἐραστάς. — Ὁ ἔρως τῆς νεάνιδος ἀποβλέπει μᾶλλον τὸ φῶλον ἢ τὸ ἄτομον. — Ἡ νεάνις σὰς ἀγκυρᾷ, ἴσως, διότι εἴσθε εὐειδής, ἢ μᾶλλον διότι εἴσθε ὁ πρῶτος ὅστις ὁμιλεῖ πρὸς αὐτὴν περὶ ἔρωτος, ἢ ἔτι μᾶλλον καὶ ἔτι ἀπλούστερον, διότι εἴσθε ἀνὴρ καὶ ἐκείνη γυνή. — Ἡ γυνὴ ἢ πολλοὺς σχοῦσα ἐραστάς καὶ δυναμένη νὰ παραβάλλῃ, ἣτις δὲν φέρει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς φανταστικόν τινα τύπον προσαρτώμενον δίκην προσωπείου ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ὃν παρατηρεῖ, καὶ τὸν ὁποῖον καλλύνει δι' ἀνυπάρκτου θελγήτρου, ἢ γυνὴ αὕτη σὰς ἀγαπᾷ διότι εἴσθε ὑμεῖς. — Ὁ ἔρως τῆς πρῶ-